

Безуменъ ходи той весдень
И вѣчно бѣбри удивень,
Че кжцата си не намира.

. . . . Ей майка съ пеленаче тамъ,
Изправена прѣдъ божи храмъ
До срамень уродъ просекиня;
Въ дълбоко хлътнали очи
Не свѣнь, а ужасътъ личи:
Постѣга тя за милостиня!

. . . . Срѣдъ улицата ей мома,
Въ свѣта остала самъ-сама,
Не знае пжтъ на гдѣ да хване;
Ала подъ грубия сукманъ
Тя крие дивно гѣвакъ станъ:
Безъ залькъ нѣма да остане. . .

И постоянно срѣщамъ азъ,
По дъждь и вѣгъръ, снѣгъ и мразъ,
Чада на майката прѣбита;
Всрѣдъ вълчия човѣшки родъ,
Отъ празния небесенъ сводъ
Тѣ чакатъ милость и защита.

Тѣ чакатъ милость. . . Но да знамъ,
Че нѣкой богъ всесиленъ тамъ
Стои надъ всичко хладенъ зритель —
Извикалъ бихъ отъ вси гърди
Къмъ тоя тъмньнъ промислителъ:
О господи, проклетъ бжди!